

Demà passat

Josep M. Orta

Demà passat, quan la plaça de Sant Jaume la presideixi una Generalitat que aixoplugui el govern de la República, segurament recordarem amb estimació un ahir en què vàrem sortir al carrer per aconseguir-ho.

Possiblement recordarem aquests avui fins a fer-nos pesats, igual que feien els nostres avis amb les seves batalletes de la guerra civil, o els nostres pares -fins i tot alguns de nosaltres- en la lluita contra el franquisme...

Serà la nostra batalla, quan vàrem lluitar contra les mentides d'uns que van néixer per dividir un poble creant conflictes on no n'hi havia, quan volien recuperar la seva vella lluita per enterrar la nostra llengua i la nostra manera de ser, quan parlaven d'una discriminació inexistent però tenien l'altaveu de poderosos mitjans de comunicació, quan ens impedien decidir el nostre futur. Uns ens apallissaven per defensar les urnes, d'altres ens acusaven de delictes d'odi per explicar a les escoles que ens havien pegat quan protestàvem d'una manera pacífica (n'hi deien, si no recordo malament, «adoctrinament»). Fins i tot posaven a la presó els nostres dirigents per complir el que ens havien promès quan ens demanaven el vot, mentre grups -diguem-ne- d'extrema dreta tenien carta blanca per fer de les seves, i mentre altres dirigents fugien a països europeus.

Recordarem una ciutat plena de furgons policials, d'agents amb metrallera vigilant-nos a cada cantonada, d'amenitzar-nos les oïdes amb el soroll dels helicòpters...

I malgrat tot sortíem el carrer, dia sí dia també, en una tossuda lluita desigual, tot lluint uns còmplices llaços grocs, cridant sovint «llibertat presos polítics» i corejant la cançoneta que deia «in-inde-independència».

Demà passat, quan ens creuem pel carrer amb els Jordis, els Puigdemont, els Junqueras o tants d'altres, ens haurem de reprimir les ganes de fer-los una abraçada i ens limitarem a

oferir-los un somrís còmplice d'agraïment, igual que fem avui quan ens creuem amb algú que porta el llacet groc.

Demà passat, quan per una vegada el nostre David hagi guanyat al poderós Goliat, cansarem els nets fins al punt de fer-nos pesats explicant-los la nostra batalla i potser algun d'ells ens preguntarà per a què servia el rei. Segurament li donarem una resposta misericordiosa tot dient-li «per a res».